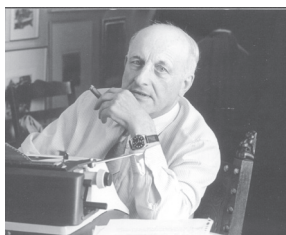

Voorwoord

Er zijn veel verwezenlijkingen van de mens waarvan we vinden dat ze *poëtisch* zijn, dat ze *poëzie* bevatten: muziek, beeldhouwwerken en sculpturen, gebouwen en artefacten en natuurlijk de literatuur.

Alle hebben ze met elkaar gemeen dat ze appelleren aan onze fantasie en onze emotie. De vliegtuigen van Panamarenko vliegen niet, maar ze lichten ons via emotie en suggestie van de grond, de lucht in.

Anton van Wilderode, naar wie de Internationale Poëziewedstrijd is vernoemd, zegt terecht "*Gedichten bestaan (ontstaan) bij de genade van toegewijde lezers. Zij moeten inderdaad 'wakkergelezen' worden, zoals Leo Vroman het formuleerde.*"

Dat 'wakkerlezen' verwijst naar de noodzaak voor poëzie om gelezen of beluisterd te worden. Pas als een *bestaand* gedicht gelezen wordt, *ontstaat* het opnieuw en individueel, ontwaakt het telkens weer door de kracht van de associaties bij telkens andere lezers. Want woorden hebben betekenis- en associatievelden om zich heen. Ze roepen een wereld op, ze tekenen wijde horizons, ze zijn gelaagd als de rokken van een ui. We treden via associatie, suggestie en beschouwing binnen in de emotie die de dichter in beweging bracht om via dát woord of beeld tot die formulering te komen.

Een gedicht is een vorm van communicatie en dichters spreken tot ons in klanken, in muzikale taal, in metaforen. Via klank en beeld, associatie en suggestie laten ze ons mét hen meevoelen en meekijken. Meekijken met een dichter voegt aan de steriele, saaie en oninteressante 'werkelijke' werkelijkheid dimensies toe. Door middel van het beeld wordt de werkelijkheid geïnterpreteerd, persoonlijk en boeiend gemaakt. We delen in de verbeelding van de dichter en wat saai en dof en mat leek, gaat glanzen onder onze nieuwe blik.

Poëzie beoogt om bij de lezer door middel van woord, klank, beeld en associatie de emotie van de schrijvende dichter op te roepen, of toch een emotie die zo dicht mogelijk tegen de oorspronkelijke aanligt en er zo nauw mogelijk verwant mee is.

Dat is het domein waarop de deelnemers aan de Internationale Poëzieprijs Anton van Wilderode hun eerste stappen zetten. Aan u om met een mild oog te beoordelen in welke mate de overdracht gelukt is.

Deze publicatie is een initiatief van het **Algemeen Nederlands Verbond (ANV) Oost-en Zeeuws-Vlaanderen**. Van de jonge dichters die aan de Internationale Poëziewedstrijd Anton van Wilderode in Klein-Sinaai hebben deelgenomen vindt u hier de winnende gedichten, gerangschikt per jaar van 2017 tot en met 1998. U zult merken dat er bij de jeugd heel wat kwaliteit aanwezig is.

Wij hopen dat de Internationale Poëziewedstrijd bij onze jongeren aan beide zijden van de rijksgrens en in Zuid-Afrika inspirerend mag werken om in de geest van Anton van Wilderode een grotere eenheid en een groeiende wederzijdse appreciatie voor elkaars taal, cultuur en wereld te bewerkstelligen.

Het bestuur van ANV Oost-en Zeeuws-Vlaanderen
Najaar 2017

Winnende gedichten 2017-1998

Doof voor de klanken gesproken
Blind voor de duizenden woorden geschreven
Pijn door het hart gebroken
Leeg, het gevoel dat is achter gebleven

Tranen nooit met ons gedeeld
Vreugde en moed heb jij ons bijgebracht
Kracht in al haar vormen uitgebeeld
Een levendige herinnering houdt nu de wacht

Amélie Koster (lager onderwijs)

Het staat in steen

Het staat in steen
In obsidiaan, zwart als de nacht
In gips, zo broos en zo zacht
In jade, de steen van de jacht

Het staat in steen
In korund, dat breekt onder geen slag
In uranium, dat men niet verkopen mag
In kwarts, dat jaren in een rivier lag

Het staat in steen
In smaragd, groen als een blad
In goud, een metaal, een schat
In barnsteen, zo mooi en zo glad

Het staat in steen
In citrien, niet te verwarren met het fruit
In robijn, in kristallen gevormd als een ruit
In amethyst, waarmee ik bijna mijn gedicht afsluit
Want het staat in steen
Dat jij voor mij
Een diamant bent

Wietse Van den Broeck (1ste graad jaar secundair)